

Sophie Nielsens prædiken 1. søndag i advent

Taler

Sophie Nielsen
Præst

Dato

27. november 2022

Sted

Vejleå Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 21, vers 1-9

Lysets kirke – sådan blev Vejleå Kirke kaldt, da den stod færdig. Og derefter fik den (som ethvert kært barn) flere navne: For eksempel Vestegnens Domkirke. Det er et navn jeg både morer mig over og er lidt stolt af. Og så har den et andet navn, som jeg også morer mig over, men nok er knap så stolt af: Bilka Kirken. (Navnet er smart nok, når man skal vise vej). Uanset hvad kirken bliver kaldt, så er der ingen tvivl om at vores kirke, den er vi meget glade for. Og det er også som om at kirken har været her meget længere end 25 år. Der er efterhånden rigtig mange, der synes at Vejleå er deres kirke.

Når man har været her i Vejleå Kirke, så ved man at den ganske rigtigt er lysets kirke. Herinde i kirkerummet siler farverne ned over væggene, når solen skinner. Det er så smukt at man aldrig bliver træt af at se på det. Selv i gråvejrr er lyset smukt herinde. Og hver aften lyser kirken udefra – ja, eller det ville den gøre, hvis ikke vi havde energikrise – den står og gløder i natten til glæde for alle, der kommer forbi.

Det kan være helt fristende kun at tale om arkitektur og kunst. Men en kirke er jo mere end bygningen, det ved vi alle sammen. En kirke består også af levende sten. Af mennesker, som går i kirke og går fra kirke og går rundt og er kirke. Og hvor en bygning kan være meget tæt på perfekt, så er det anderledes med mennesker. Vi er ikke helt så perfekte.

Men vi var her først.

Da Jesus red ind i Jerusalem, kom Han ikke til kirken eller templet, men til menneskene. Og Han kom, sådan som den gamle profeti havde forudsagt det:

Se, din konge kommer til dig, sagtmødig ridende på et æsel.

Det var et ganske enkelt optog. Og samtidig rummer det optog en hel revolution. Revolutionen er at dér på æslet, sidder Guds Søn. Det er den mægtigste mægtige, ufattelig og evig, som kommer. Han kommer ikke i pomp og pragt, men sagtmødigt og roligt.

De, der svingede med palmegrene den dag og lagde deres kapper på jorden, de kendte profetien og de forventede dens opfyldelse. Men de fik ikke den konge, de havde ventet. I dag lovsynger vi ham og vi bygger smukke kirker til hans ære. Men jeg er ikke sikker på at vi forstår så meget mere af det hele end de gjorde dengang.

For den her konge, han var og er den særeste konge.

En konge, som ikke lever op til en eneste forestilling om magt og styrke, fordi Han ikke bruger sin magt, men bærer andres byrder. En konge, som i al stilfærdighed får billedet af hvad en konge er, til at slå revner, ja nærmest eksplodere, sådan at det menneske, som har ham her som konge, for det menneske bliver billedet af hvad en konge er, aldrig det samme igen.

Jeg forestiller mig at midtergangen her i kirken – og i enhver kirke – på en måde er bygget til fortsættelsen af det første indtog ind i Jerusalem.

Vi har banet en vej, vi gjort plads og vi er klar til Herrens komme – og i alle kirker fortsættes indtoget, søndag efter søndag – kirkeår efter kirkeår - til menighedens Hosianna. Og hvis Kristus nu kom til Ishøj i dag på denne jubilæums- og første adventssøndag. Ville Han så kunne genkende sin kirke? Ville han kunne kende sit folk?

Ja, det tror jeg han ville.

For Kirken her er bare 25 år gammel. Men den er fuld af de samme mennesker som den altid har været fuld af. Vi glæder os og græder, vi lover og svigter, vi elsker og hader. Vi håber og vi skuffes. Vi udøver mindre mirakler og vi dummer os noget så grusomt. Hvis Jesus kom forbi Vejleå Kirke i dag, ville han kigge herind og sige: Jep – dem kender jeg godt – de er mine!

Vi lever i andre tider, men vi er ikke så forskellige fra dem, der stod ved vejen, med deres store forventninger, og bød æselrytteren velkommen til Jerusalem.

Dengang havde jubelen en undertone. Der var noget, der ikke var, som det skulle være. Vi ved det, fordi vi kender fortsættelsen på historien. Og også i dag har glæden modhager. For uanset hvor smuk en kirke vi har os, så slipper vi ikke for bøvl og strid og udfordringer.

Sådan er det og det er som det skal være. Fordi det hører med til at være menneske på godt og ondt. Og vi behøver ikke lade som om det ikke er sådan. Det ville i øvrigt også ligne os ret dårligt her på Vestegnen, hvor folk har et meget veludviklet bullshitfilter! Virkeligheden har modhager. Men Glæden er at Ærens Konge kommer til os i virkeligheden.

Vejleå Kirke fortæller os det her på fornemmeste vis. De smukke glas-mosaikker vi er omgivet af herinde, fortæller alle sammen grumme og lidelsesfulde bibelhistorier. Flere steder ligefrem løber blodet ned ad dem.

Hver søndag er vi omgivet af billeder af mennesker, der skriger og er bange og græder og er ulykkelige. Mennesker, der er angste for døden og mennesker, der er døde eller slår ihjel.

Men når lyset skinner gennem ruderne og maler med farver på væggene.

Og når vi holder gudstjeneste sammen herinde. Så ophøjes alt det grumme og meget menneskelige til noget helligt. Fordi vi fejrer og glæder os over Ham, som kommer til os – vi glæder os sammen over at Gud er med os – midt i det alt sammen.

Det kan godt være at vi har energikrise og har slukket lyset i Vejleå om aftenen lige nu. Men Vejleå Kirke er alligevel lysets kirke. Kirken lyser Ishøj op. Og det har den gjort nu i et kvart århundrede. Her er mennesker kommet med alt det, der var deres, med de store følelser og til de store livsbegivenheder. Og her i kirken har de hørt om ham, som er verdens lys. De har fundet tro, håb og kærlighed. Og de har forhåbentlig også mærket at den konge, som hersker her, på én gang er Hærskarers Herre og større end nogen anden – og på samme tid er lige så jordnær, som en æselrytter med fødderne dinglende med få centimeter over vejens støv.

Og har du ham som konge. Så skal du ikke underkaste dig. Så er du sat fri til at tjene, ikke ham, men din næste. Han kender dig. Og selvom dit liv måske er grumt – eller grimt – eller bare smukt på den helt almindelige måde, så lyser han en vej for dig, du kan følge. Gennem advent. Gennem livet. Gennem døden.

I 25 år har Vejleå Kirke stået her på sin sokkelgrund og fortalt Ishøj om Lysets Konge. Med kirken har vi fået vores helt eget Ishøj-evangelium.

Vi er kirke i lyset af Ham der blev født døde og opstod. Han er verdens lys. Vi er Hans folk – og vi elsker vores kirke, bygget til Hans ære.

Lovprisning

Lov og tak og evig ære være du vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver, én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed, Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sophie-nielsens-praediken-1-sondag-i-advent>